

Antwoord n.a.v. de vraag over de opstaande ontslapen heiligen na de opstanding van de Heer Jezus (Matth.27: 53)

Volgens 1Cor.15: 35-44 wordt niet het *gestórvén* lichaam van de doden opgewekt, maar het (*geestelijk*) lichaam, dat God geeft aan de '**korrel**', die 'gezaaid' wordt.

Die 'korrel' duidt op het natúúrlijke leven van de (geestelijke) gelovige mens. Dit wordt in de wereld 'gezaaid' (*de akker is de wereld* Matth.13: 38) en daarmee blootgesteld aan de (vaak negatieve) elementen daarvan.

Het natuurlijke leven van de gelovige is voor ieder verschillend. Het betreft de omgang met andere mensen in de onderlinge verhoudingen als man/vrouw, met gezinsleden, collega's, broeders en zusters enz..

Als persoonlijk mens wordt je als gelovige gezaaid temidden van een vaak vijandige omgeving en het dan heel belangrijk, hoe je omgaat met wat anderen zeggen of doen. Vooral dingen en opmerkingen, welke kwetsend bij je overkomen. Hoe reageer je? Hoe is zo wie zo je eigen 'getuigenis', hetzij met of zonder woorden? Hoe is je taalgebruik? Ben je betrouwbaar en te vertrouwen?

De apostel Paulus stelt dan, dat de gelovige als 'zaadkorrel' wordt
'gezaaid in vergankelijkheid, oneer en zwakheid'.

Hij stelt daar echter bij (en dit geldt in het bijzonder de 'levenskiem' in de zaadkorrel):

'maar opgewekt in onvergankelijkheid, heerlijkheid en kracht' (42-44).

De 'korrel' is dus de omhulling van de '*levenskiem*', die in ieder zaad (ieder mens) aanwezig is. Deze omhulling is aan sterven onderhevig, maar de '*levenskiem*' is de *onsterfelijke* innerlijke mens (geest en ziel), welke van God is.

Bij het *overlijden* van een gelovige spreek ik persoonlijk liever over *ontslapen*, want de werkelijk gelovige, die '*het Woord van God actief bewaart, zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen (zien) of smaken (ondergaan)*' (Joh.8: 51,52).

De omhullende 'zaadkorrel' (status van de natuurlijke mens) vergaat echter '*als een bloem van het veld*' en als '*het gras dat verdort*' (1Petr.1: 24). Dit is dus wel een proces van sterven.

De *levenskiem* van de mens (**geest en ziel**) ontvangt naar Gods plan een uniek daarbij passend '*opstandingslichaam*'. Bij de gelovigen is dan sprake van '*witte klederen*', welke duiden op de '*rechtvaardige daden der heiligen*' (vgl Op.19: 8).

Het opstandingslichaam van iedere gelovige is dan één van de vele lede(mate)n van het '**lichaam van Christus**'. Het nog in ontwikkeling zijnde

'lichaam-van-Christus' is nu nog verborgen in (de 'moederschoot') van God en zal op Gods tijd in volheid verschijnen (= openbaring van de 'zonen Gods').

Wanneer daarna de hele mensheid rechtvaardig geoordeeld is, zal God Zelf uiteindelijk '*alles in allen*' zal zijn (1Cor.12: 12 e.v.; 15: 28; Col.3:3,4)..

Het is dus naar de wil van God, dat de levenskiem in de mens door een actief geloof in het Woord van God uitgroeit naar de status van '*een nieuwe schepping in Christus*' (2Cor.5: 17; Gal.6: 15).

Het **natuurlijke lichaam** van de mens is slechts een tijdelijk '*huis*' voor de mens. Dit is de 'groeifase' naar de wezenlijke bestemming of het '*ééuwig huis*', dat is het **geestelijk lichaam** van de nieuwe mens.

Pred.12: 1-7 schetst in beeldspraak een typering van de geleidelijke aftakeling van het aardse, biologische leven van de mens. Aan het eind van vs 5 stelt de Prediker: '*want de mens gaat naar zijn ééuwig huis*', daarmee doelend op de innerlijke mens (geest en ziel). Deze is '*uit God en keert tot God*' terug. Het stof (de materie) echter keert weer tot de áárdse elementen terug. Zie ook Pred.3: 20: '*alles is geworden uit stof en alles keert weer tot stof*'.

'Opwekken' is een actie, die van buiten af naar de mens toekomt.
'Opstaan' is een actie van de mens zelf als antwoord/reactie op het opwekken.

In bijbelse zin gebeurt het opwekken tot 'bekering en opstanding van tussen de doden uit! (Ef.5: 14) door de prediking van het Woord van God. Deze prediking vond in 'optima forma' plaats toen het '*vleesgeworden Woord van God*' het **dodenrijk** binnenkwam. Na het afleggen van Zijn aardse lichaam a.g.v. Zijn sterven aan het kruis, is de Heer Jezus immers in de geest heengegaan en heeft in het dodenrijk aan de *geesten in de gevangenis* het werkelijk vólle evangelie, (waarin de opstanding centraal staat) gepredikt (geproclameerd) (1Petr.3: 19).

Het is echter bij de (*godsdiens*tige) mensen op aarde nog steeds niet anders. Niet ieder, die het volle **Woord der waarheid** hóórt, neemt het ook aan door geloof. Pas bv Joh.1 toe op het heden:

- vs 1: het Woord is God vanaf het begin
- vs 4: het Woord is leven en licht
- vs 9: het waarachtige licht komt in de (duistere) wereld
- vs 10: de (godsdiens)tige wereld accepteert niet zonder meer het Woord
- vs 11: zelfs 'de zinnen' (gelovigen) nemen het niet zonder meer aan
- vs 12: maar wie het wel aanneemt en in dat Woord gelooft, ontvangt macht om een kind van God te worden.

Mijn gedachte over Matth.27: 51 - 53:

Net vóór het sterven van de Heer Jezus aan het kruis riep Hij met luide (jubel)stem uit; 'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest' (Matth.27: 50; Marc.15: 37; Luk.23: 46) en direct daarna: '**Het is volbracht!**' (Joh.19: 30).

Direct daarna gebeurde er een aardbeving, waarbij rotsen scheurden en ook het Voorhangsel in de tempel scheurde van boven tot beneden (*let op: niet van beneden naar boven, wat menselijk 'normaal' had geleken*) in tweeën en lag de weg tot het tot dan afgesloten '*heilige der heiligen*' open voor iedereen.

Je zou ook kunnen zeggen: '*de weg tot de Boom des levens*' was niet meer geblokkeerd (vgl Gen.3: 24).

En dan zegt Mattheüs:

- de 'graven' gingen open
- vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt
- deze gingen uit de graven na de opstanding van de Heer
- en verschenen aan velen.

Hessel